

Sygn. akt III KS 22/22

POSTANOWIENIE

Dnia 29 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

w sprawie **B. D.**

oskarżonego z art. 200 § 1 k.k. i art. 200a § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

w przedmiocie skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w S.

z dnia 14 stycznia 2022 r., sygn. akt IV Ka (...)

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w Ł.

z dnia 5 października 2021 r., sygn. akt II K (...)

postanowił:

**oddalić skargę, a kosztami sądowymi w przedmiocie skargi
obciążyć oskarżonego B. D..**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 14 stycznia 2022 r., sygn. IV Ka (...), w następstwie rozpoznania apelacji prokuratora od wyroku Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 5 października 2021 r., sygn. II K (...), uniewinniającego B. D. od popełnienia zarzucanego mu czynu zakwalifikowanego z art. 200 a § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., oraz umarzającego postępowanie wobec niego odnośnie zarzucanego czynu z art. 200 § 1 k.k., w oparciu o przepis art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k., uchylił zaskarżone orzeczenie i sprawę B. D. przekazał temu Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Skargę od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w S. złożył obrońca oskarżonego B. D. **zarzucając** naruszenie art. 437 k.p.k. polegające na przyjęciu

zasadności podniesionych przez oskarżyciela zarzutów w apelacji, bez uwzględnienia braków dowodowych świadczących na korzyść oskarżonego, co do jego świadomości w zakresie wieku K. D. oraz korzystania przez oskarżonego w dniach 7 lipca oraz 12 sierpnia 2019 r. z komunikatora M., w sytuacji gdy braki dowodowe uniemożliwiają w ogóle czynienie ustaleń, co do wypełnienia przez oskarżonego znamion czynów zabronionych objętych przedmiotem postępowania, a w oparciu o powyższe stwierdzenia podniósł zarzut obrazy przez Sąd II instancji przepisu art.7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 5 §2 k.p.k. w zw. z art. 434 §2 k.p.k., przy czym obraza ta miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, gdyż uwzględnienie wskazań tych przepisów nakazywało co najmniej utrzymać w mocy zaskarżony przez oskarżyciela publicznego wyrok Sądu I instancji. Przy tak sformułowanym zarzucie w oparciu o przepis art.539e § 2 k.p.k. **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w S. w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na skargę Prokurator Rejonowy w G. wniósł o oddalenie skargi jako oczywiście bezzasadnej (por. pismo Prokuratora Rejonowego w G. z dnia 7 marca 2022 r.).

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Skarga obrońcy oskarżonego D. D. nie zasługuje na uwzględnienie.

Podstawą skuteczności nadzwyczajnego środka zaskarżenia uregulowanego w art. 539a § 1 k.p.k. jest wykazanie (po myśli § 3 tego przepisu), że wydanie – na etapie postępowania apelacyjnego – orzeczenia kasatoryjnego naruszało art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k., lub, że przy wydaniu tego orzeczenia wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 k.p.k. Jednocześnie warto przypomnieć, że stosownie do treści art. 437 § 2 k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Powodem skutkującym koniecznością przeprowadzenia w tej sprawie przez Sąd *meriti* postępowania ponownego jest, co jasno wynika z pisemnych motywów objętego skargą wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 14 stycznia 2022 r., sygn. akt IV Ka (...), zaistnienie przesłanki z art. 454 k.p.k. Sąd odwoławczy, zgodnie z

tym przepisem przepisem, nie może bowiem skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji lub co do którego w pierwszej instancji umorzono postępowanie, musi zatem uchylić zaskarżony wyrok sądu pierwszej instancji i przekazać sprawę temu sądowi do ponownego rozpoznania. Podkreślić przy tym należy, że Sąd Okręgowy w S., działający jako sąd odwoławczy, w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości uzasadnił potrzebę przeprowadzenia ponownej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (por. też uchwała Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018 r., sygn. akt I KZP 13/17, LEX nr 2428783).

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak w postanowieniu.